

LIBERAAL VLAAMS STUDENTENVERBOND (LVSF), Vlaamsgezinde studentenvereniging, op 8 december 1930 aan de pas vernederlandste Rijksuniversiteit te Gent opgericht als tegenhanger van de Franstalige Société générale des Etudiants libéraux, beter bekend als Gé libérale.

In januari 1932 sloot het LVSF zich aan bij het Liberaal Vlaams Verbond en vond het graaf Lippens bereid het erevoorzitterschap van de vereniging op zich te nemen, hetgeen aanzienlijk bijdroeg tot het aanzien van het LVSF in de verfranste liberale kringen. Tussen 1934 en '39 bereikte het LVSF zijn eerste bloeiperiode, die samenviel met een verandering van het politieke klimaat in België. Onder de indruk van het succes van de totalitaire stromingen van rechts en links zocht het LVSF naar een vernieuwde ideologische grondslag van het liberalisme in vrijzinnig-humanistische en solidaristische zin. Hiervan getuigt de oprichting en de titel van het studentenblad Neohumanisme, dat de Vlaamse en liberale strijd vooral op het plan van de ideeën situeerde en in het eerste nummer (december 1936) een zeer vrijzinnig antifascistisch en anti-communistisch manifest publiceerde.

Onder de leidende figuren van de vereniging, die later bekendheid in het openbare leven verwierven, treft men in die jaren o.m. aan: Albert Claes, Albert Maertens, Willy Calewaert, Baan van Maele, Karel Poma, terwijl vooraanstaande liberale professoren en politici zoals Hans van Werveke, F.L. Ganshof, Julius Hoste jr., A. van Glabbeke en Victor Sabbe het LVSF bescherming en steun verleenden.

Na een onderbreking van zijn activiteiten tijdens de Tweede Wereldoorlog, bereikte het LVSF na de bevrijding zeer snel een nieuwe bloei, met leidende figuren, onder wie Adriaan Verhulst, Willy de Clercq en Piet van Brabant tot de bekendsten behoren. Hetgeen bij deze naoorlogse generatie opvalt, is de belangstelling voor de economische vooruitzichten van het liberalisme en voor internationale problemen. Brandende binnenlandse politieke vraagstukken, zoals de repressie en de koningskwestie, werden in het LVSF niettemin, zoals uit de toenmalige jaargangen van het sinds 1945 met de materiële steun van J. Hoste opnieuw verschijnende maandblad Neohumanisme blijkt, eveneens onderzocht, zij het met grote voorzichtigheid in de benadering. Door de belangstelling voor deze problemen en een vrij scherpe antiklerikale opstelling van de vereniging, waardoor de samenwerking met katholieke studentenverenigingen op Vlaams gebied zeer moeilijk bleek, is de activiteit van het LVSF op het vlak van de V.B. in de eerste naoorlogse jaren vrij gering geweest, hoewel de toenmalige erevoorzitter van het

LVSF, prof. H. van Werveke, de Vlaamse gedachte onder de liberale studenten levendig hield. Na een vrij actieve rol te hebben gespeeld in de schoolstrijd van 1954-'58 besteedde het LVSF van de jaren zestig af meer aandacht dan vroeger aan de Vlaamse problemen. Het nam kordaat en radicaal stelling in de kwestie-Leuven en stelde zich kritisch op tegenover de houding van de liberale Partij voor Vrijheid en Vooruitgang (PVV) in Vlaams opzicht.

Over de hele periode van zijn bestaan beschouwd kan men zeggen dat het LVSF, zonder ooit een partijinstantie te zijn geweest en zonder zijn leden bij voorbaat in de politieke actie te hebben ingeschakeld, dank zij de persoonlijke inzet van zijn meest actieve leden en dank zij zijn op zekere ogenblikken gezaghebbend blad *Neohumanisme*, de liberale partij in de Vlaamse gewesten heeft verjongd en in ruime mate tot haar vervlaamsing heeft bijgedragen.

LITERATUUR: *Gedenkboek L.V.S.V. 1930-1955*; - *Neohumanisme* (tijdschrift (1936-)).

ADRIAAN VERHULST